

Vrede zij met U

slot¹

Is het niet opmerkelijk, dat Paulus al zijn brieven niet alleen begint met: ‘*Genade zij jullie en Vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus*’, maar dat hij ook nog eens eindigt met: ‘*de genade van de Here Jezus Christus zij met jullie ...*’ of ‘*... met jullie geest, broeders! amen*’ (Romeinen² uitgezonderd)?

Het woordje ‘amen’, wat in het Hebreeuws ‘betrouwbaar’ betekent, is in de NBG-vertaling echter bij alle genoemde teksten weggelaten (Gal. 6:18 uitgezonderd). Het had voor de vertalers kennelijk geen zin er ook nog eens amen achter te zetten, in de betekenis van ‘dat zij zo’. Paulus was zich echter terdege bewust van de waarde van de woorden, die hij aan het begin en aan het eind van zijn brieven gebruikte, omdat de **genade** en **vrede** van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus in zijn persoonlijke leven *betrouwbaar* waren gebleken, in de zin van ‘het geloven waard’, terwijl wij hieraan maar al te vaak twijfelen.

Omdat bijna alles en iedereen in dit tijdperk *onbetrouwbaar* is, wil dit nog niet zeggen, dat wij dan maar met de grote massa moeten meedoen, temeer, omdat God, onze Vader, juist betrouwbaar zal blijken te zijn, niet alleen ten opzichte van de gelovigen, maar ook ten opzichte de ongelovigen.

---

¹ Slot – Het eerste deel van ‘Vrede zij met u’ uit Brieven aan Anne (nr. 16) staat in EH-Magazine Jaargang 20, nummer 2 (blz. 25-32).

² In Rom. 16:24 in de Statenvertaling staat deze groet wel vermeld. In de NBG-vertaling van 1951 staat hij tussen rechte haken [ ]. Daarmee wordt aangegeven, dat deze tekst in de oudste handschriften *niet* voorkomt. In de Concordante vertalingen is vers 24 dan ook niet opgenomen. Ook in de NBV, de Nieuwe Bijbelvertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap van 2004 is vers 24 weggelaten. (*noot van de Red.*)

Wij mogen nu al dankbaar gebruik maken van Zijn trouw, en er ons voordeel meedoen, zodat wij dit tot uitdrukking kunnen brengen, zowel naar gelovigen als ongelovigen, met de Zoon als ondervoorbeeld.

De betekenis van het Griekse woord 'pistis', door de NBG met 'trouw' vertaald, is in werkelijkheid 'geloof'. Als wij het erover hebben dat God trouw is, ondanks dat wij soms ontrouw zijn, dan wil dit dus zeggen dat, ondanks ons ongelof, Hij wel gelooft in Zijn schepping en Zijn schepselen ^{zie 2 Tim. 2:13}, want Zichzelf verloochenen kan Hij niet. Wij loochenen Hem als wij 2 Timotheus 2:14 t/m 26 niet in praktijk brengen.

Soms komen er van die negatieve gedachten in ons op; we zien het niet meer zitten, worden ongeduldig, zo van: zie je nou wel, dat we nog steeds de Here niet tegemoet gaan in de lucht. Er zijn zelfs gelovigen die zeggen, dat, door de prediking van de spoedige wederkomst, hun hele jeugd is verknoeid.

Kan het nog negatiever? Laten wij ons leiden door wat mensen, ook gelovigen, allemaal zeggen, of houden wij vast aan Zijn woorden, die betrouwbaar (ons geloof waard) en vast zijn?

Laten wij ons van onze **vrede** beroven door heersende **onvrede** bij mensen in de gemeente, nee toch zeker?

Het beste is een dergelijke broeder/zuster te vermanen, arm er omheen, een glimlach op de lippen en te vertroosten met Zijn woorden, die geest en leven zijn.

Van genade die in ons voordeel uitpakt en waar ons hart van vol is, daar loopt onze mond wel van over, maar begin niet over genade, die ons opvoedt, want daar willen wij niet zo mee te maken hebben. Weliswaar loopt onze mond daar ook van over, maar dan in negatieve zin. Wij verliezen helemaal uit het oog, dat juist **genade** die ons opvoedt het meeste voordeel oplevert en **vrede** bewerkt in onze **harten**!

Willen wij ooit echte **vrede** in ons hart leren kennen, dan ontkomen wij niet aan de daaraan voorafgaande opvoedende genade.

Titus 2:11-12 (CV) – *'want de genade van God is verschenen, alle mensen reddend; zij voedt ons op, opdat wij de oneerbiedigheid en de wereld-*

se begeerten loochenen en verstandig, rechtvaardig en godvruchtig leven in de tegenwoordige eon...'

Dat de genade Gods is verschenen '*alle mensen reddend*', is buitengewoon opzienbarend. De NBG zwakt dit af en heeft er '*heilbrengend voor alle mensen*' van gemaakt; een ongelooflijk verschil, want dit laatste heeft toch de betekenis, dat het heil er wel voor alle mensen is, maar dan moet je wel eerst kiezen voor Jezus en dan pas geldt de genade, terwijl '*alle mensen reddend*' niet afhankelijk is van het kiezen door de mens; het is voor God een vaststaand feit.

Voor de gelovigen, die dit nu al weten, zit er echter een *opvoeding* aan vast en hiermee beginnen voor ons de problemen.

Als wij kijken, hoe wij zelf door onze ouders zijn opgevoed, dan zal niemand ontkennen, dat we onder deze opvoeding uit wilden komen. Ondanks alle goede bedoelingen en alle argumenten wilden wij ons toch niet op vrijwillige basis aan onze ouders *onderschikken*.

Dit laatste Bijbelse begrip, bij ons bekend maar waarschijnlijk niet altijd bij onze ouders, is iets wat ook pas de laatste jaren in de gemeente begint door te sijpelen.

Je vrijwillig onderschikken aan Gods opvoedende genade heeft enkele gevolgen, namelijk:

- je wilt niet oneerbiedig zijn
- je keert je af van wereldse begeerten
- je wordt verstandig (tot redding geneigd)
- je wordt rechtvaardig in je optreden (voor God ben je al gerechtvaardigd)
- je wordt godvruchtig

Wat blijkt nu: geen enkel mens is geneigd zomaar uit zichzelf tot vrijwillige onderschikking te komen. Het wordt door God, onze Vader, door Zijn woord onder onze aandacht gebracht en wij worden ertoe opgeroepen.

In ons normale leven is het zover van ons bed, dat wij hiertoe zelf niet in staat zijn.

Het is niet alleen **genade** dat God alle mensen redt, maar het is evenzo **genade** dat wij dit mogen geloven, en het is een nog grotere genade, als je jezelf mag overgeven aan opvoedende genade door middel van vrijwillige onderschikking. Vrijwillige onderschikking aan alles wat God, de Vader, ons doet overkomen vanaf onze geboorte tot aan ons sterven, is het enige wat een alles omvattende **vrede** in ons bewerkt.

Bij onze opvoeding hoorde ook altijd straf. Als kind was dat in jouw ogen altijd onrechtvaardig, of je nu een pak rammel kreeg, voor straf vroeg naar bed moest, een week geen beleg op brood kreeg, van school gestuurd werd, of wat je verder maar kunt bedenken.

Het gekke is, dat als je zelf vader/moeder wordt, je dit weer op precies dezelfde wijze bij je kinderen in praktijk brengt. Straffen is niet uit ons leven, maar ook niet uit onze maatschappij weg te denken.

Het wordt echter een gigantisch probleem als er gepredikt wordt, dat God, de Vader, ook zo met Zijn schepselen omspringt; ja, zelfs met degenen, die in Hem geloven.

Het kan zelfs zo erg zijn, dat er bij een begrafenis van vader of moeder gewoon gepredikt wordt, dat hij/zij nu in de hel is beland vanwege zijn/haar vermeend ongeloof, zodat hun kinderen, die dit niet konden aanhoren, wegliepen uit de dienst.

Wat is het dan een genade te weten, dat God, onze Vader, zelfs met deze genadeloze predikant tot Zijn doel komt en dat hij tot erkenning van de waarheid zal worden gebracht, dat de genadevolle God Vader is van **al** Zijn schepselen.

Met de meest onmogelijke mensen, ja, zelfs met vijanden mogen wij vrede hebben. Niet dat wij dit uit onszelf zouden kunnen, maar omdat het door de Vader bij ons wordt opgeroepen. Hij heeft al 2000 jaar geleden **vrede** gemaakt door het bloed des kruises om door het offer van de Zoon *het al* wederzijds met Zich te verzoenen.

Vader heeft ons de genade geschonken, dat wij **nu** al in ons vernederde lichaam wederzijds met Hem verzoend mogen zijn. Hij heeft nu al **vrede** met ons gemaakt, ondanks dat wij van Hem vervreemd en vijandig waren door het 'door-denkenvermogen' en onze boze werken ^{Kol. 1:20, 21}, terwijl de wederzijdse verzoening voor anderen veel en veel later tot stand komt.

Begrijpen wij dan niet, dat als het de Vader de dood van Zijn Zoon gekost heeft, het ons ook heel wat lijden, pijn, verdriet, enzovoorts, enzovoorts zal kosten om vrede te maken en verzoend te zijn met al diegenen, die Hij in ons leefgebied geplaatst heeft, zowel binnen als buiten de gemeente, die Zijn lichaam is?

Laten wij niet vervallen tot een offerloos geloof en alleen genade bewijzen aan hen, die eerst aan ons genade bewezen hebben.

De gezindheid, die ook in Christus Jezus was ^{Fil. 2:5-8} zou door ons in iedere omstandigheid in praktijk gebracht kunnen worden. Je hebt geen idee wat een **vrede** het bewerkt, als je bereid bent om de houding van een slaaf aan te nemen (dan heb je niets te vertellen of in te brengen), je te laten vernederen (nergens op ingaan) en gehoorzaam te worden (onder-horend), al zou het je dood kunnen betekenen, en dat allemaal op vrijwillige basis, de toonzetting van 'onderhoren'.

Het merkwaardige is, dat, als de Vader je deze gezindheid geeft, je met **vreugde** vervuld wordt, indien je de ander zonder enige rancune **genade** bewijst. Je voelt jezelf helemaal geen slaaf, als je deze houding aanneemt. En als je jezelf laat vernederen, ben je er zelfs trots op, dat Vader dit ten goede uitwerkt. Als je jezelf vrijwillig onder het gehoorde stelt, hoeft dit helemaal niet je letterlijke dood te betekenen; Het geeft juist leven in volkomen rust en **vrede**.

'De vrede van God die superieur is aan onze denkzin, zal onze harten en onze gedachten verzekerd bewaren in Christus Jezus.'

Dit verzekert ons Filippenzen 4:4-7 (CV) en dit willen wij natuurlijk allemaal, maar wij vergeten, dat dit pas door God kan worden gegeven als wij met het begin beginnen en dat is ons te **verheugen** te allen tijde ofwel altijd. Paulus zegt het dan voor de tweede keer: **verheugt** u! Even verderop zegt hij, dat wij ons met alle verzoeken tot God mogen richten, maar dan wel onder **dankzegging**.

Zonder dat wij dit in praktijk brengen, kan God ons helemaal geen **vrede** geven. Je kan om vrede vragen tot je een ons weegt, maar je krijgt het niet als je niet tot de ontdekking komt, dat vreugde en dank de enige manier is, waarop God **Zijn vrede** aan ons kan geven en onze harten en onze gedachten verzekerd kan bewaren in Christus Jezus.

Paulus bevestigt in vers 8 en 9 ook dat het gaat om het bedenken van de genoemde dingen en het in toepassing brengen hiervan. Letterlijk naar het Grieks vertaald: reken ermee!¹

Ermee rekenen is iets anders dan *bedenken*, want dit laatste kan je wel doen, maar je kan het ook weer naast je neerleggen. Ergens ‘mee rekenen’ houdt in, dat je intensief bezig bent ook daadwerkelijk uit te voeren wat er van je wordt gevraagd, en dat je dit ook graag wilt. Het gaat dus niet om een wettisch opleggen, maar, om het zo maar eens te noemen, om een ‘aanrader’, omdat dan *de God des vredes* met je zal zijn.

Aanvaarding van alle omstandigheden, hoe verschrikkelijk die ook zijn, uit Gods Vaderhand is het enige wat in deze situaties tot vreugde en dank kan leiden en dan merk je gelijk dat er ook *vrede* in je *hart* is.

Wij weten ook niet zo goed raad met wat wij aan moeten met wat Paulus ons in Kolossenzen 3:15 duidelijk wil maken. Hoe kunnen wij nu de *vrede* van Christus, tot welke wij in één lichaam geroepen zijn, arbiter (scheidsrechter) laten zijn in onze *harten*?

Het antwoord is **wordt dankbaar**.

Dit is zo overrompend! Wij zijn alleen dankbaar als wij iets krijgen, waar wij om gevraagd hebben, of wat we zomaar ontvangen, of iets waar wij helemaal weg van zijn en waar we bijvoorbeeld al jaren naar hebben uitgekeken – tjonge, dan kunnen wij ons geluk niet op. Jammer dat Paulus het hier nou juist *niet* over heeft, wat trouwens heel logisch is, want aardse zegeningen zijn zo kortstondig.

Neem nou gewoon de dagelijkse praktijk. Hoe lang zijn wij *dankbaar* voor een nieuwe fiets? Eén keer wassen en het is afgelopen. En je nieuwe auto? Na een paar maanden is het gewoon een vervoermiddel. Je nieuwe huis blijft vrij lang iets om dankbaar voor te zijn – zolang je alles nog aan het inrichten bent – maar o wee als er zich een mankement gaat voordoen.

Wanneer wij in ons leven geconfronteerd worden met lichamelijke klachten, ziekten, pijn, of wanneer dit onze kinderen of kleinkinderen overkomt, dan wordt het al veel moeilijker om *vrede* in je *hart* te hebben

---

¹ Reken ermee! – Concordante Vertaling; NBG: Bedenk dat!

en er ook nog eens *dankbaar* voor te zijn. Wij zijn eerder geneigd om te rebelleren tegen God, zo van: waarom ik?! waarom mijn kind?! waarom...?! waarom...?! waarom...?!

Hoewel wij met ons verstand wel weten, dat **waartoe** veel beter zou zijn, wil dit nog niet zeggen, dat dit ook meteen een hartenzaak is.

Wij juichen al de fijne dingen die ons overkomen van harte toe, maar van harte juichen voor vervelende en nare dingen die God ons doet overkomen door alle mogelijke omstandigheden, is voor ons een groot probleem.

In moeilijke situaties denken wij dan ook niet direct aan de *vrede* van Christus, die zal kunnen standhouden in onze *harten*. En gewoon in de maatschappij hoor je dan ook vaak zeggen dat, als mensen om hun moeilijkheden te ontlopen ergens anders gaan wonen, je met je verhuizing ook je moeilijkheden meeneemt. Dit geldt eigenlijk voor alle aardse zaken; voor iets weglopen heeft geen enkele zin.

Of wij de **vrede** van Christus scheidsrechter kunnen laten zijn, hangt er dus vanaf of het woord van Christus rijkelijk in ons woont, zodat wij elkaar in alle wijsheid kunnen onderwijzen en vermanen (arm om iemand heen), en in hoeverre wij de woorden geschreven in Kolossenzen 3:16 – 4:6 naleven. Doen wij bijvoorbeeld alles, wat dan ook, in woord of werk in de naam van de Here Jezus Christus en danken wij God, de Vader, door Hem?

Het gaat erom, hoe het woord zich in onze harten nestelt, want als het er niet in zit, kan het er ook niet uitkomen. Of leven wij zo oppervlakkig, dat wij denken, ja dat leren ze nou wel in de gemeente, maar ik ga gewoon mijn eigen gang en al doe ik iets verkeerd, dan malen ze daar na een poosje toch niet meer om. In deze situatie kan de *vrede* van Christus echt geen scheidsrechter zijn. Het betekent dat er geen echte *vrede* in je hart komt, maar **schijnvrede**!

God, de Vader, is niet in die zin met de *gemeente* bezig, maar met *ons persoonlijk*. Hij wil jouw Vader en mijn Vader zijn. Het gaat erom in hoeverre wij die vertrouwde persoonlijke relatie als zoon met Hem hebben en in hoeverre wij Hem met onze daden krenken of verheerlijken.

De gemeente is een instrument dat God, de Vader, voor ons wil gebruiken om persoonlijk tot een grotere erkenning (opeenstapeling van kennis) te komen. Het is aan Hem of Hij daarmee iets wil uitwerken.

Zou het niet geweldig zijn als een ieder van ons deze **vrede van het hart**, die God, de Vader, heeft bewerkt, in het dagelijks leven zou tentoonspreiden?

Paulus schrijft dan ook in 2 Timotheus 2:22 CV: *'Jaag naar gerechtigheid, naar geloof [NBG: trouw], naar liefde en vrede.'*

In zijn vroege brieven schreef hij al *'vrede te houden onder elkander'* ^{1 Thess.5:13 en 2 Cor.13:11}, maar nu doet hij de oproep *ernaar te jagen*. Dit betekent echter niet dat het gaat om vrede voor onszelf, maar om **vrede** met en voor de ander. Het is toch eigenlijk te gek voor woorden, dat wij geen vrede zouden hebben met broeders en zusters en dat wij hier nog naar zouden moeten jagen!

Toch bleek dit toen nodig te zijn, en zo zal het ook in onze tijd nodig zijn dat wij hierop geattendeerd worden.

Het is daarom zo onthutsend, omdat God ons nooit tot iets oproept wat Hij niet eerst aan ons geschonken heeft. Laten wij maar eens kijken in Romeinen 5:1 *'Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus.'*

Een stapje verder gaat het als je Romeinen 12:18 er op naslaat waar staat: *'Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen.'* God, onze Vader, heeft namelijk al vrede met alle mensen, omdat Hij met al Zijn schepselen verzoend is door de dood van Zijn Zoon. ^{Rom.5:10}

Vrede heeft dus met **verzoening** te maken, wat zo mooi tot uitdrukking komt in Kolossenzen 1:19, 20, waar geschreven staat dat *'Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken, en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, het al weder met Zich te verzoenen.'*

Het gaat hier om *wederzijdse verzoening*, met andere woorden, als al Gods schepselen op de door Hem aangeboden verzoening in 2 Corinthiërs 5:18-21 zullen zijn ingegaan.

Als God nu verzoend is met al Zijn schepselen en vrede met hen heeft, hoe halen wij het dan in ons hoofd om, tegen wie dan ook, onverzoenlijk te zijn en derhalve de vrede van God die wij hebben niet in praktijk te brengen.

Het is overduidelijk, hoe het komt dat er in ons leven van alledag maar zo weinig terecht komt van het uitdragen van de vrede die wij van God hebben ontvangen. Dit komt, omdat wij niet weten, dat ze in ons bezit is, óf omdat wij de wapenrusting niet ter hand nemen: we vergeten onze voeten te onderbinden [NBG: schoeien] met de bereidheid van het *evangelie van de vrede*.

Als je er goed over nadenkt, is het toch op z'n zachtst gezegd wel erg slordig, dat wij de strijd met de tegenwerker aanbinden op onze blote voeten; we vergeten de bereidheid van het evangelie van de *vrede* aan te trekken, wat nota bene het enige evangelie is, waarmee wij stand kunnen houden tussen al die verschillende geloven en de ongelovigen.

Juist *vrede* en *verzoening* onder alle omstandigheden en met alles en iedereen zal opvallen en tot vragen leiden over 'ons' geloof, wat eigenlijk weer het geloof van Christus is!

Laten wij niet vergeten, dat Hij ons altijd ter zijde staat, want: **de God nu des vredes is met ons allen! Amen.** Rom.15:33

Dus ook met jou!

Ruud